

MARKO VIDOJKOVIĆ

KOVID **19+**

Copyright © 2021, Marko Vidojković
Copyright © ovog izdanja 2021, LAGUNA

Godinama pišem tekstove za banjalučki portal BUKA. Kad je u martu 2020. pandemija došla u Srbiju, brzo je postalo jasno da srljamo u masovnu nesreću, jednu od onih u kakvima se tradicionalno loše snalazimo. S uvođenjem vanrednog stanja, klasične kolumne i satirični tekstovi više nisu imali svrhu, domet, a ni snagu neophodnu da se opiše ludilo u kom smo se našli. Kako je radnicima u fabrikama gde vladaju robovlasnički uslovi rada i koronavirus? Pišem priču o tome. Da li je moguće da su sve kasirke izbegle bolest u prvom naletu zaraze? Mora da su vanzemaljci. Pišem priču i o njima. I tako, iz nedelje u nedelju, priča za pričom, sve dok pandemija nije zaustavljena da bi se sproveli izbori. Vratio sam se klasičnim kolumnama, ali sve je ukazivalo na to da nas ubrzo čeka nov krug pandemijskog pakla. Tada smo osetili istinsku moć virusa. Bolnice su prepune, umiru nam rođaci i prijatelji. Država ne uvodi vanredno stanje. Nema policijskog časa. Gotovi su izbori, više ništa nije bitno.

Lažu o broju novozaraženih, lažu o broju mrtvih. Kakav je to krizni štab koji se tako nosi s pandemijom? Kao da njime upravlja konj. Eto nove priče. Sve je više idiota koji ne žele da nose maske i ne veruju da bolest postoji. Okej, jedna priča i o njima. U stvari, dve. Plus ispovest o tome kako potpisujem ugovor sa đavolom, koji me obavezuje da lažem kako korona postoji. Od kraja oktobra 2020. sve do završetka ovog rukopisa polivaju nas talasi zaraze, obolelih i mrtvih je bilo sve više, vlast je pokazala svoje najgora lice, idioti su hrlili u kafiće, po cenu da se u njima zaraze, a paranoici nisu izlazili iz stanova, perući ruke alkoholom posle svakog povratka s terase. U decembru 2020. imali smo sedam hiljada mrtvih više u odnosu na decembar 2019. U martu 2021. bilo je pet hiljada mrtvih više u odnosu na mart 2020. Između ova dva pomora kovid kamikaze pohrlile su na zimovanja – taj fenomen morao je biti ovekovečen pričom. U međuvremenu su se pojavile vakcine, a zajedno s njima i ludaci, koji propovedaju da će nas upravo vakcine pobiti ili sterilisati, ili će nam od njih izrasti krila slepog miša. Celu jesen i zimu nisam pisao ništa osim priča. I onda sam shvatio da imam zbirku. Hvala mojoj supruzi Đurđiji i mojoj majci Snežani. Hvala Aleksandru Trifunoviću, vlasniku portala BUKA. Hvala Janji, koja je i ovog puta bila divna urednica. Hvala Filipu Davidu i Draganu Velikiću. Hvala Brani i Voji, drugarima iz osnovne, s kojima sam na *Mesindžeru* proživeo celu pandemiju. Na koncu, hvala ovom retardiranom narodu i pokvarenoj vlasti. Nadam se da neće biti nastavka.

Marko Vidojković, maj 2021.

KOVID **19+**

SADRŽAJ

EPILOG: Kako smo pobedili Konrada	11
Položaj radnika u pandemiji	19
Lep vam je duks	27
Uskršnje traume mačka Toše	35
Samo pičke nose masku	43
Reptilijanci su spremili vakcine	51
Čedomorac	59
Pederbal	67
Konj	75
Doček vam nećemo oprostiti	81
Prava drama	89
38,9	99
Spomenik	109

Zlatiborski soj117
Narcos Srbija, poslednja epizoda127
Pingpong 7135
Dostavljač143
Uljez157
Sterilitet169
Interventna179
Crvena zona191
PROLOG: Plaćen sam da lažem kako korona postoji .	205
<i>O autoru</i>210

PINGPONG

7

Na *Fejsbuku* se zovem Jutarnji Ratnik. Možda zvuči glu-
po, ali ovo je već osmi nalog koji otvaram na toj mreži,
jer su mi od početka takozvane pandemije sedam puta
gasili profil samo zato što sam jasno i glasno upozoravao
na to da je reč o zaveri kakvu svet nikada nije video. Do-
voljno je da ostavim jedan komentar na vest o navodnim
obolelima i mrtvima, i gotovo – ode nalog. Dakle, Jutar-
nji Ratnik, do sledećeg gašenja profila. Tada ću postati
Podnevni Ratnik.

Živim u Stratilovištu. Niste čuli, a? Retko ko je čuo, a
tu sam rođen, tu sam odrastao, odatle sam ispratio rodi-
telje na arbajt u Nemačku, ostavši da čuvam kuću, pazim
na koze i preko interneta štitim Srbiju od lažnih vesti o
pandemiji. Od početka sam znao da će borba s virusom
biti krunisana masovnom vakcinacijom u tri faze: faza 1)
besplatno vakcinisanje preparatima koji kompromituju
imunitet i izazivaju sterilitet, faza 2) vakcinisanje naj-
manje jednom godišnje, ali uz plaćanje pune cene, pošto

zbog efekata prve vakcine život bez redovnog vakcinisanja neće biti moguć i faza 3) ubacivanje u organizam nanobotova putem vakcina, koji će se povezati s mozgom žrtve, da joj oduzmu moć kritičkog mišljenja. Nanobotovi će biti međusobno povezani pomoću hiljada satelita i na taj način će vladari iz senke upravljati svim mislima i odlukama vakcinisanih.

U Stratilovištu, koje broji oko dvesta pedeset duša, nije bilo nijednog slučaja korone. Ima tu logike, jer se međusobno ne podnosimo, pa samim tim i ne komuniciramo. Najbliže naseljeno mesto je Ubilovac, na tridesetak kilometara odavde, s neke dve i po hiljade stanovnika, benzinskom pumpom, apotekom i prodavnicom. Tamo idemo samo ako baš prigusti, jer većih govana od Ubilovčana nema u Srbiji. Za ovih godinu i nešto čuli smo samo za dve babe koje su tamo obolele od korone, a zatim i umrle, što najverovatnije nije istina, jer nije bilo obdukcije koja bi to i dokazala, pritom obe su imale preko osamdeset godina, dakle bile su odveć prezrele za smrt.

U Ubilovcu, pa samim tim i u Stratilovištu, na vlasti su naprednjaci. Jedina sam osoba u oba mesta koja nije član te bande. Kad je početkom godine počela vakcinacija, niko se za nju nije prijavio, ali jedne srede, u junu 2021, Bane Ilić, predsednik mesnog odbora SNS, došao je u Ubilovac i izdao naređenje da se svi žitelji mesta i okolnih sela moraju vakcinisati. To je izazvalo manje negodovanje, koje je okončano kada je Ilić zapretio da će svima koji ne budu hteli da se vakcinišu biti oduzete članske karte SNS, a zna se šta to znači u ovoj zabiti. Kraj. Osim za mene, jer mi keva i čale redovno šalju lov iz Hanovera.

Jutro uoči vakcinacije ustao sam s prvim petlovima i naoružan dedinim pištoljem krenuo kroz šumu pešice ka

Ubilovcu. Stigao sam do pumpe, u kojoj je radila Zdenka, s kojom sam išao u osnovnu školu u Platičevićima, osamnaest kilometara severoistočno. Ni u koga nemam poverenja, ali jednom prilikom sam joj pozajmio dvesta evra za abortus, a pare namerno nisam tražio nazad, baš zato što sam znao da će se jednog dana dogoditi ovo. „Kakvim će to vakcinama naprednjaci da budu ove klipane?“, pitao sam je, gvireći kroz prozor. „Neke nove kineske, pingpong 7, ili se možda zovu drugačije, ali na kutijama u Iličevom kombiju jedino to nije pisalo na kineskom.“ Pingpong 7, dakle. Poznajući naprednjačko smeće, zaključio sam da su im Kinezi poslali svoju najnoviju vakcinu da je testiraju na Ubilovčanima i okolnim seljanima. Druga faza, sudeći po broju stanovnika.

Sakrio sam se u kolibu pokojnog Miladina i odatle posmatrao dešavanja na jedinoj raskrsnici u Ubilovcu. Stoka je poslušno stajala u redu, a vakcinisao ih je lično Ilić, iako je po zanimanju bio... pa, nije bio ništa pošto nije završio ni osnovnu školu. Jedino što je umeo da radi pre nego što je postao funkcioner bilo je obijanje brava na napuštenim vikendicama i kućama čiji su vlasnici bili preko. Obio bi bravu, ušao unutra i opijao se do jutra, znam jer sam mu jednom prilikom, pre nego što je ušao u politiku, pravio društvo. Red se protegao celom ulicom, a u njemu su bili i Stratilovišćani, svi do jednog članovi SNS. Uzeo sam mobilni i ispod vesti da je tokom noći od korone umro i dvesta petnaesti lekar upisao: „Ljudi, SNS od jutros u Ubilovcu vrši prisilnu vakcinaciju stanovništva eksperimentalnom kineskom vakcinom pingpong 7! Pametnom dosta!“

Nije prošlo ni trideset sekundi, komentar je bio obrišan, a moj nalog ugašen. Na brzinu sam preko jednog od

svojih šesnaest mejlova otvorio nalog Podnevni Ratnik, ali sam zaključio da nema svrhe oglašavati se, već sam kroz prozor kolibe iskočio u zapušteno dvorište pokojnog Miladina i krenuo šumom nazad u Stratilovište. Nisam otišao kući, pretpostavivši da će Ilić doći po mene, već sam se sakrio u nekadašnjem svinjcu iza kuće pokojnog Stojadina. Odavno tu nije bilo svinja, već samo memljivo drvo, osušeno blato i paučina. Legao sam u najmračniji ćošak, repetirao pištolj i sklopio oči. Kroz nekoliko sati čuo sam zvuk motora i gvireći kroz daske uočio Ilićev kombi. Zaustavio se tačno ispred moje kuće, pedesetak koraka odatle. Ilić je izašao na ulicu sa još dvojicom ćelavaca i počeo da se dernja: „Izlazi napolje! Ajde na bocu! Šta si se usrô, posle samo jedne doze bićeš imun!“

Pre ću ti metak prosvirati kroz tu ružnu glavu nego što ću ti dati da me budeš, odgovorio sam mu u sebi, a on kao da me je čuo, pa je posle tridesetak sekundi rekao: „Verovatno je otišao u šumu da prca kozu. Ko ga jebe. Jedan manje-više. Idemo.“ To za kozu sere, da se razumemo. Kombi je otišao, ali ja sam iz predostrožnosti ostao skriven u svinjcu. Smrklo se tek oko osam. Jedan sat kasnije, kad se mrak pošteno spustio na Stratilovište, začuo sam neki neobičan zvuk iz dvorišta Nikolića, poznatih kradljivaca kokošaka. Nešto kao *flapa-flapa*, kao da neko trese stolnjak. *Flapa-flapa. Flapa-flapa*, došlo je najednom i iz dvorišta Đorđevića, kojima je najsvetliji deo porodičnog stabla bio pokojni Momčilo, koji je devedesetih švercovao rumunski benzin i na tome zaradio polovnog stojadina. *Flapa-flapa. Flapa-flapa*, začulo se uskoro sa svih strana. Stolnjake sigurno nisu tresli, jer ih nisu ni imali.

Gvireći kroz prorez među daskama, opazio sam tamnu priliku kako baulja sredinom druma i mlatara ogromnim

krilima. Telo je bilo ljudsko, a krila slepog miša. A glas je pripadao Jovanoviću, čiji je sin robijao umesto oca zbog marihuane koju su gajili nedaleko odatle. „Ilić reče da će možda biti nuspojava, ali je pominjao samo blagu temperaturu, majke mu ga spalim!“ „Jebem li mu dete krvavo“, zavapio je Đorđević iz svog dvorišta, mahnuvši krilima, *flapa-flapa*, „ako ovo ne prođe za tri dana, kako ću za volan?“ „Jebô volan, kako ćemo živeti ovakvi“, eto i Nikolića. „Ogladneh, a jedu mi se samo miševi! Gde miša da nađem?“ „Probaj u svom voćnjaku“, pakosno mu je dobacio Đorđević, „ima ih za izvoz!“ „Otkud ti znaš šta ima u mom voćnjaku, lopužo?!“

Dok su se oni tako svađali, *flapa-flapa* je počelo da odjekuje celim selom i uskoro su se tu našli skoro svi Stratilovišćani. Staro i mlado, muško i žensko, sve klepećući krilima. „Ljudi, ima li neko temperaturu?“, upitala je Ljubojevićeva udovica. „Kako da je izmerimo, jebem te glupu“, graknu neko tako neprirodnim glasom da ga nisam prepoznao, „hoćeš li ti da mi staviš toplomer pod mišku?“ „Dobro je dok nema temperature“, nije se dala Ljubojevićka. „Šta je ovde dobro, krvav ti lebac jebem!“, dreknu Mihajlo, bivši otpravnik vozova, koji su pedesetak kilometara odavde nekada prolazili. „Da bar mogu da poletim, nego jok! Samo mlatim ovime kao budala! Kud ne uzeh fajzera kad mi ga je teča nudio!“ „Možda malo da smršaš, pa bi i poleteo“, dobacio je neko, a ostali su počeli da se smeju.

Voleo bih da sam mogao ovo da snimim, ali u selu nije bilo nijedne bandere, a iz kuća je vrebao mrkli mrak. Uključio sam snimanje na telefonu, makar da zabeležim šta pričaju, a onda se u kući Petrovića upalilo svetlo. „Gasi to, jebem ti mater, oslepeću!“, dreknuo je Petar Petrović, glava porodice, i svetlo se ugasio. Njihova kuća ionako

je bila predaleko da bi svetlo iz nje osvetlilo događanje na ulici. Kad je Đorđević izjavio: „Braćo, ako nema miševa, meni bi legao i litar krvi. Žedan sam u tri lepe!“ „Pravo kažeš“, složio se Nikolić, „ni meni ne bi loše palo. Daj da nađemo onog izdajnika, krvi da mu se napijemo. On se jedini nije vakcinisao.“ „Idemo, idemo!“, graknuli su ostali, a ja sam izleteo iz svinjca, preskočio stari drveni plot i dao se u beg kroz šumu. Što dalje od Stratilovišta, a još dalje od Ubilovca, gde je situacija bila sigurno još gora.

Srećom, poznavao sam svaki kutak ove zabiti, zbog nekih poslova koje sam nekada radio, a koji su me odveli u Zabelu na dve godine, pa sam napredovao brzo, svakako brže od njih s tim ogromnim krilima. Jedino što je moglo da pođe po zlu jeste da neko od njih poleti. Kraj jedne lipe sam zastao i iskoristio poslednje tragove signala na mobilnom da kao komentar ispod vesti o tome kako se tri beogradske bolnice vraćaju u kovid sistem napišem: „Ljudi, u Ubilovcu i Stratilovištu vakcinisanima eksperimentalnom kineskom vakcinom izrasla su krila slepog miša!“ Sačekao sam nekoliko sekundi, komentar je već bio obrisan, a moj novi profil ugašen. Kad sam u daljini čuo krckanje šiblja i grana, stavio sam mobilni u džep, izvadio pištolj i počeo da trčim.

Perite ruke. Nosite rukavice (ako ih imate). Nosite maske (ako ih imate). Ostanite kod kuće. Zaštitite sebe. Zaštitite druge. Verujte samo pouzdanim i više puta proverenim izvorima informacija.